

ДЖЕЙМС С. А. КОРІ

• ЕКСПАНСІЯ •

Книга 2

ВІЙНА КАЛІБАНА

 Богдан

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЕКСПАНСІЯ:

І прокинеться Левіафан

Війна Калібана

Abaddon's Gate

Cibola Burn

Nemesis Games

Babylon's Ashes

Persepolis Rising

Tiamat's Wrath

Leviathan Falls

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ДЖЕЙМС С. А. КОРІ

ЕКСПАНСІЯ

Книга 2

ВІЙНА КАЛІБАНА

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

*Для Бестера і Кларка,
які привели нас сюди*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Пролог. Мей

— Мей? — покликкала пані Керрі. — Будь ласка, відклади зараз малювання. Прийшла твоя мама.

Дівчинці знадобилося кілька секунд, аби зрозуміти слова вчительки. І не тому, що Мей не розуміла слів — адже їй уже чотири, не така вже й маленька — а через те, що слова не вписувалися у світ, який вона знала. Мама не могла прийти і забрати її. Матуся полетіла з Ганімеда на станцію Церера, бо, як сказав тато, матусям треба бути наодинці. А тоді серце забилося швидше, і Мей подумала: *«Вона повернулася»*.

— Матусю?

Сидячи за дитячим мольбертом, Мей не бачила дверей гардеробної кімнати — їх заступало коліно пані Керрі. Пальцева фарба — червона, синя, зелена — липким шаром вкривала долоні дівчинки. Мей кинулася вперед і вчепилася в ногу вчительки — аби її посунути, а заодно і допомогти собі підвестися.

— Мей! — зойкнула пані Керрі.

Мей підняла погляд з обмазаних фарбою штанів на широке темне обличчя пані Керрі, котра тамувала злість.

— Пробачте, пані Керрі.

— Усе гаразд, — напружена інтонація вчительки видавала, що не все гаразд, але Мей не покарають. — Будь ласка, піди помий руки, а коли повернешся — складеш фарби. Я зніму малюнок, і ти зможеш показати його мамі. Це песик?

— Це космічний монстр.

— То дуже гарний космічний монстр. Тепер іди мити руки, серденько. Будь ласка.

Мей кинула, розвернулася й побігла до ванної. Поли халата надималися за нею, мов шматина над вентиляцією.

— І не торкайся стіни!

— Пробачте, пані Керрі.

— Усе гаразд. Просто витреш її, як помиєш руки.

Дівчинка відкрила кран на повну, і кольорові завитки потекли зі шкіри. Енергійно висушила руки, не зважаючи, що краплі розлітаються навсбіч. Здавалося, ніби сила тяжіння змінила напрям, тягнучи дівчинку до дверей і передпокою, а не вниз до підлоги. Інші діти, збентежені її хвилюванням, дивились, як Мей витирає майже всі сліди пальців зі стіни, кидає баночки з фарбою назад у коробку і ставить ту на полицю. Халат зняла через голову, не чекаючи допомоги від пані Керрі, й запхнула його у смітник.

Пані Керрі стояла в передпокої з двома іншими дорослими — матусі серед них не було. Одна з дорослих — жінка, котрої Мей не знала — обережно тримала малюнок космічного монстра та ввічливо усміхалася. Іншим дорослим був доктор Стрікленд.

— Ні, вже дуже добре ходить у туалет, — казала пані Керрі. — Звісно, іноді стаються пригоди.

— Звісно, — погодилася жінка.

— Мей! — вигукнув доктор Стрікленд і нахилився так, що майже дорівнявся до зросту Мей. — Як справи в моєї улюбленої дівчинки?

— А де... — почала Мей, але перш ніж встигла вимовити «*матуся*», доктор Стрікленд закріпив її на руки.

Він був вищим за татуся і пахнув сіллю. Відхиливши Мей назад, доктор залоскотав їй боки — так, що вона почала реготати й уже не могла говорити.

— Дуже вам дякую, — кивнула жінка.

— Була рада познайомитися, — пані Керрі потиснула жінці руку. — Увесь клас дуже любить Мей.

Доктор Стрікленд продовжував лоскотати Мей, доки люк до дитсадка Монтесорі не зачинився у них за спиною. Тоді Мей перешла подих.

— Де матуся?

— Чекає на нас, — відповів доктор Стрікленд. — Ми відведемо тебе просто до неї.

* * *

У новіших, широких коридорах Ганімеда буяла рослинність, і вентиляція працювала на найменшій потужності. Тонке, мов лезо ножа, пальмове листя ареки стирчало в усі боки з десятків гідропонних вазонів. Широке у жовто-зелену смужку листя диявольського плюща спадало зі стін. Темно-зелені листки тещиноного язика стриміли вгору. Світлодіоди широкого діапазону світили біло-золотим. Татусь казав, що саме таким є сонячне світло на Землі — й Мей уявляла ту планету як велетенську заплутану мережу рослин та

коридорів, над якими тягнуться сонячні промені по світло-блакитній небесній стелі, й ти можеш перелізти через стіни та опинитися будь-де.

Мей поклала голову на плече доктора Стрікленда, дивлячись із його спини на рослини, які вони проминали, і називаючи кожную. Сансевієрія трипучкова. Епіпремнум золотавий. Татусь щоразу всміхався, коли Мей їх правильно називала. Роблячи це сама для себе, дівчинка почувалася спокійніше.

— Ще? — запитала жінка.

Вродлива, але її голос не подобався Мей.

— Ні, — відповів доктор Стрікленд, — Мей тут остання.

— Хризалідокарпус жовтуватий, — продовжила Мей.

— Добре, — кивнула жінка, а потім знову тихіше: — Добре.

Що ближче вони були до поверхні, то вужчими ставали коридори. Старі переходи здавалися бруднішими, хоча в них насправді не було жодного бруду. Просто потертіші. Коли бабуся та дідусь Мей прилетіли на Ганімед, вони жили серед приміщень і лабораторій близько до поверхні. У ті часи не було нічого глибше. Там, нагорі, повітря мало дивний запах, і вентиляцію не вимикали, вона постійно гуділа й торохтіла.

Дорослі не розмовляли одне з одним, але час од часу доктор Стрікленд згадував, що з ними Мей, і ставив запитання: Який у неї улюблений мультик на каналі станції? Хто її найкраща подруга в дитсадку? Чим вона того дня пообідала? Мей чекала інших запитань — тих, що він завжди ставив опісля, — і вже приготувала відповіді.

«У тебе шкрябає в горлі?» — «Ні».

«Ти спітніла, коли прокинулася?» — «Ні».

«Чи була цього тижня кров у твоїх какашках?» — «Ні».

«Ти пила свої ліки щодня, двічі на день?» — «Так».

Але цього разу доктор Стрікленд таких запитань не ставив. Вони рухалися дедалі старішими й вужчими коридорами, і з часом жінці довелося йти позаду, аби дати дорогу тим, хто йшов у протилежному напрямку. Жінка досі несла в руках малюнок Мей, згорнувши його трубкою, щоб не пом'яти.

Доктор Стрікленд зупинився біля нічим не позначених дверей, пересадив Мей собі на інше стегно і видобув із кишені штанів планшетний термінал. Увів щось до програми, якої Мей ніколи не бачила, і люк відчинився — затвори різко клацнули, як це бувало у старих фільмах. Коридор, до якого вони увійшли, був забитий мотлохом і старими металевими ящиками.

— Ми не в лікарні, — озвалася Мей.

— Ми в особливій лікарні, — відповів доктор Стрікленд. — Не думаю, що ти тут уже була, правда?

Мей не побачила нічого схожого на лікарню. Це місце скидалося на один із покинутих тунелів, про які іноді розповідав татко. Зайві приміщення з часів, коли Ганімед лише будували. Тепер їх використовували тільки як склади. Проте тут на іншому кінці був якийсь шлюз, і коли вони пройшли крізь нього, то там було вже більше схоже на лікарню. В усякому разі там було чистіше й пахнуло озоном, як у камерах знезараження.

— Мей! Привіт, Мей!

Це був один зі старших хлопчиків. Сандро. Йому майже п'ять. Мей помахала рученятком, а доктор Стрікленд поніс її далі. Мей почувалася краще, знаючи, що старші хлопчики теж тут. Якщо вони тут, то, мабуть, усе добре — навіть якщо жінка поряд із доктором Стріклендом не її матуся. Це їй нагадало...

— А де матуся?

— Ми побачимо матусю за кілька хвилин, — сказав доктор Стрікленд. — Але спершу треба зробити ще дещо.

— Ні! — заперечила Мей. — Не хочу.

Вони зайшли до кімнати, що трохи нагадувала оглядову, тільки там не висіли мультяшні леви на стінах, а столи не були схожими на усміхнених бегемотиків. Доктор Стрікленд посадив Мей на сталеву кушетку й погладив по голові. Мей схрестила руки і насупила брови.

— Хочу до матусі, — нетерпляче наполягала Мей, гмикнувши так само, як це робив татусь.

— Ну, ти просто тут посидь, а я подивлюся, що можна зробити, — приязно відповів доктор Стрікленд. — Умее?

— Гадаю, ми готові. Зв'язатися з комцентром, завантажити і випустити.

— Я піду повідомлю. Залишайся тут.

Жінка кивнула, і доктор Стрікленд вийшов. Незнайомка подивилася на Мей, а її гарне обличчя не мало й тіні усмішки. Вона не подобалася Мей.

— Хочу мій малюнок, — буркнула Мей. — Це не для вас. Це для матусі.

Жінка зиркнула на малюнок у руці, ніби забула, що його тримала. Тоді розгорнула.

— Це матусин космічний монстр, — додала Мей.

Тепер жінка усміхнулася. Простягнула малюнок, і Мей вирвала його з руки. Папір трохи пом'явся, але байдуже. Дівчинка знову схрестила руки, насупилася і гмикнула.

— Тобі подобаються космічні монстри, дитино? — запитала жінка.

— Хочу до матусі.

Жінка підійшла ближче. Від неї пахло штучними квітами, а її пальці були тонкі. Вона опустила Мей на підлогу.

— Ходімо, дитино. Покажу тобі дещо.

Жінка вийшла, і на якусь мить Мей завагалася. Жінка їй не подобалася, але бути самій подобалося ще менше. Мей пішла слідом. Жінка пройшла коротким коридором, ввела код на великих металевих дверях, схожих на старомодний шлюз, і зайшла всередину, коли він відчинився. Мей ступила за нею. У новій кімнаті було холодно. Мей це не сподобалося. Там не було кушетки, лише великий скляний ящик, схожий на акваріум, у якому тримають риб, тільки без води всередині, а те, що в ньому сиділо, — не риба. Жінка жестом підкликала Мей — і, коли та підійшла ближче, різко постукала по склу.

Те, що було всередині, підняло погляд на звук. Це був чоловік, але голий, і його шкіра не була схожа на шкіру. Очі сяяли синім, наче в його голові горів вогонь. І щось було не так з його руками.

Він потягнувся до скла, і Мей закричала.